Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2012. gada 21. martā*

Kopējā ārpolitika un drošības politika — Pret Irānas Islāma Republiku pieņemtie ierobežojošie pasākumi ar mērķi novērst kodolieroču izplatīšanu — Naudas līdzekļu iesaldēšana — Prasība atcelt tiesību aktu — Pienākums norādīt pamatojumu — Tiesības uz aizstāvību — Tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā — Kļūda vērtējumā — Pierādīšanas pienākums un apjoms

Apvienotās lietas T-439/10 un T-440/10

Fulmen , Teherāna (Irāna),

Fereydoun Mahmoudian , ar dzīvesvietu Teherānā,

ko pārstāv *A. Kronshagen*, advokāts,

prasītāji,

pret

Eiropas Savienības Padomi, ko pārstāv *M. Bishop* un *R. Liudvinaviciute-Cordeiro*, pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

Eiropas Komisija, ko pārstāv *M. Konstantinidis* un *É. Cujo*, pārstāvji,

persona, kas iestājusies lietā,

par prasību, pirmkārt, atcelt Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP (OV L 195, 39. lpp.), Padomes 2010. gada 26. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 668/2010, ar ko īsteno 7. panta 2. punktu Regulā (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 195, 25. lpp.), kā arī Padomes 2010. gada 25. oktobra Lēmumu 2010/644/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP (OV L 281, 81. lpp.), un Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulu (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007 (OV L 281, 1. lpp.), tiktāl, ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītājiem, un, otrkārt, atzīt prasītājiem šo iepriekš minēto tiesību aktu pieņemšanas dēļ radītos zaudējumus.

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētāja I. Pelikānova [*I. Pelikánová*] (referente), tiesneši K. Jirimēe [*K. Jürimäe*] un M. van der Vaude [*M. van der Woude*],

* Tiesvedības valoda – franču.

sekretāre K. Kristensena [*C. Kristensen*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2011. gada 23. novembra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

1 Prasītāja lietā T-439/10, *Fulmen*, ir Irānā reģistrēta sabiedrība, kas tostarp darbojas elektroiekārtu nozarē.

2 Prasītājs lietā T-440/10, *Fereydoun Mahmoudian*, ir *Fulmen* vairākuma akcionārs un tās valdes priekšsēdētājs.

Pret Irānas Islāma Republiku pieņemtie ierobežojošie pasākumi

3 Šī lieta ir saistīta ar ierobežojošiem pasākumiem, kas pieņemti, lai izdarītu spiedienu uz Irānas Islāma Republiku, lai tā pārtrauktu ar kodolieroču izplatīšanu saistītās darbības un kodolieroču nesēju sistēmu izstrādi (turpmāk tekstā – "kodolieroču izplatīšana").

4 Eiropas Savienībā ir tikusi pieņemta Padomes 2007. gada 27. februāra Kopējā nostāja 2007/140/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 61, 49. lpp.) un Padomes 2007. gada 19. aprīļa Regula (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu (OV L 103, 1. lpp.).

5 Kopējās nostājas 2007/140 5. panta 1. punkta b) apakšpunktā bija paredzēta visu noteiktu personu un vienību kategoriju naudas līdzekļu un saimniecisko resursu iesaldēšana. Šo personu un vienību saraksts bija ietverts Kopējās nostājas 2007/140 II pielikumā.

6 Tiktāl, ciktāl tas attiecās uz Eiropas Kopienas pilnvarām, Regulas Nr. 423/2007 7. panta 2. punktā bija paredzēta to personu, vienību vai struktūru naudas līdzekļu iesaldēšana, kuras Eiropas Savienības Padome saskaņā ar Kopējās nostājas 2007/140 5. panta 1. punkta b) apakšpunktu bija apzinājusi kā tādas, kas piedalās kodolieroču izplatīšanā. Šo personu, vienību un struktūru saraksts bija ietverts Regulas Nr. 423/2007 V pielikumā.

7 Kopējā nostāja 2007/140 tika atcelta ar Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 195, 39. lpp.).

8 Lēmuma 2010/413 20. panta 1. punktā ir paredzēta vairāku kategoriju vienību naudas līdzekļu iesaldēšana. Šīs tiesību normas adresāti it īpaši ir "[..] personas un struktūras, kuras ir iesaistītas vai tieši saistītas ar atbalsta sniegšanu [kodolieroču izplatīšanā], vai personas vai struktūras, kuras darbojas to vārdā vai pēc to norādījumiem, vai struktūras, kas ir to īpašumā vai kontrolē, tostarp nelikumīgi, [..], kā uzskaitīts II pielikumā".

9 Turklāt Lēmuma 2010/413 19. panta 1. punktā attiecībā uz šī lēmuma II pielikumā uzskaitītajām personām ir paredzēti ieceļošanas dalībvalstu teritorijā ierobežojumi.

10 Saskaņā ar Lēmuma 2010/413 24. panta 2.–4. punktu:

"2. Ja Padome izlemj uz personu vai struktūru attiecināt 19. panta 1. punkta b) apakšpunktā un 20. panta 1. punkta b) apakšpunktā minētos pasākumus, tā attiecīgi groza II pielikumu.

3. Padome paziņo [2. punktā] minētai personai vai struktūrai par savu lēmumu, tostarp pamatojumu tās iekļaušanai sarakstā, nosūtot to vai nu tieši, ja tās adrese ir zināma, vai arī publicējot paziņojumu, dodot attiecīgai personai vai struktūrai iespēju iesniegt piezīmes.

4. Ja ir iesniegtas piezīmes vai jauni, būtiski pierādījumi, Padome pārskata savu lēmumu un attiecīgi informē šo personu vai struktūru."

11 Lēmuma 2010/413 II pielikumā ietvertais saraksts tika aizstāts ar jaunu sarakstu, kas ietverts Padomes 2010. gada 25. oktobra Lēmumā 2010/644/KĀDP, ar kuru grozīts Lēmums 2010/413 (OV L 281, 81. lpp.).

12 Regula Nr. 423/2007 tika atcelta ar Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulu (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu (OV L 281, 1. lpp.).

13 Saskaņā ar Regulas Nr. 961/2010 16. panta 2. punktu:

"Iesaldē visus līdzekļus un saimnieciskos resursus, kas ir VIII pielikumā uzskaitīto personu, vienību vai struktūru īpašumā, valdījumā, turējumā vai kontrolē. VIII pielikumā iekļauj fiziskas un juridiskas personas, vienības un struktūras, [..] kas saskaņā ar Lēmuma [2010/413] 20. panta 1. punkta b) apakšpunktu ir apzinātas kā tādas, kas:

a) piedalās [kodolieroču izplatīšanā], ir tieši saistītas ar [to] vai sniedz [tai] atbalstu, [..] vai ir apzinātas kā tādas, kas pieder šādai personai, vienībai vai struktūrai vai ko tās kontrolē, tostarp ar nelikumīgiem līdzekļiem, vai kas rīkojas to vārdā vai uzdevumā;

[..]."

14 Regulas Nr. 961/2010 36. panta 2.–4. punktā ir noteikts:

"2. Ja Padome nolemj piemērot fiziskai vai juridiskai personai, vienībai vai struktūrai 16. panta 2. punktā minētos pasākumus, tā attiecīgi groza VIII pielikumu.

3. Padome savu lēmumu un pamatojumu iekļaušanai sarakstā paziņo [2. punktā] minētajai fiziskai vai juridiskai personai, vienībai vai struktūrai tieši, ja adrese ir zināma, vai publicējot paziņojumu, dodot šai fiziskajai vai juridiskajai personai, vienībai vai struktūrai iespēju izteikt savus apsvērumus.

4. Ja ir iesniegti apsvērumi vai jauni būtiski pierādījumi, Padome pārskata savu lēmumu un attiecīgi informē attiecīgo fizisko vai juridisko personu, vienību vai struktūru."

Attiecībā uz prasītājiem pieņemtie ierobežojošie pasākumi

15 Kopš Lēmuma 2010/413 pieņemšanas 2010. gada 26. jūlijā, Padome ir iekļāvusi prasītājus minētā lēmuma II pielikuma I tabulā ietvertajā personu, vienību un struktūru sarakstā.

16 Līdz ar to prasītāji ar Padomes 2010. gada 26. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 668/2010, ar ko īsteno 7. panta 2. punktu Regulā Nr. 423/2007 (OV L 195, 25. lpp.), tika iekļauti Regulas Nr. 423/2007 V pielikuma I tabulā ietvertajā personu, vienību un struktūru sarakstā. Īstenošanas regulas Nr. 668/2010 pieņemšanas dēļ tika iesaldēti prasītāju naudas līdzekļi un saimnieciskie resursi.

17 Lēmumā 2010/413 Padome attiecībā uz *Fulman* ir norādījusi šādu pamatojumu: "*Fulmen* ir bijis iesaistīts elektroiekārtu montāžā *Qom*/*Fordoo* [Irāna] būvniecībā laikā, kad šā objekta pastāvēšana vēl nebija paziņota atklātībā". Īstenošanas regulā Nr. 668/2010 ir izmantots šāds formulējums: "*Fulmen* ir bijis iesaistīts elektroiekārtu montāžā *Qom*/*Fordoo* būvniecībā laikā, kad šā objekta pastāvēšana vēl nebija paziņota atklātībā."

18 Attiecībā uz *F. Mahmoudian* gan Lēmumā 2010/413, gan Īstenošanas regulā Nr. 668/2010 ir norādīts šāds pamatojums: "*Fulmen* direktors".

19 Ar 2010. gada 28. jūlija vēstuli Padome informēja *Fulmen* par tās nosaukuma iekļaušanu Lēmuma 2010/413 II pielikumā un Regulas Nr. 423/2007 V pielikumā ietvertajā sarakstā.

20 Ar vēstulēm, kas datētas attiecīgi ar 2010. gada 26. augustu un 14. septembri, *F. Mahmoudian* un *Fulmen* lūdza Padomi pārskatīt to iekļaušanu Lēmuma 2010/413 II pielikumā un Regulas Nr. 423/2007 V pielikumā ietvertajā sarakstā. Tie arī lūdza Padomi informēt tos par pierādījumiem, uz kuru pamata tā attiecībā uz tiem bija pieņēmusi ierobežojošos pasākumus.

21 Prasītāju iekļaušanu Lēmuma 2010/413 II pielikumā ietvertajā sarakstā neietekmēja arī Lēmuma 2010/644 pieņemšana.

22 Tā kā Regula Nr. 423/2007 tika atcelta ar Regulu Nr. 961/2010, Padome iekļāva *Fulmen* nosaukumu šīs regulas VIII pielikuma B daļas 13. punktā, savukārt *F. Mahmoudian* vārds un uzvārds tika iekļauts šā paša pielikuma A daļas 14. punktā. Līdz ar to prasītāju naudas līdzekļi kopš attiecīgā brīža tika iesaldēti atbilstoši Regulas Nr. 961/2010 16. panta 2. punktam.

23 Attiecībā uz *Fulmen* iekļaušanu, Regulā Nr. 961/2010 ir norādīts šāds pamatojums: "*Fulmen* ir bijis iesaistīts elektroiekārtu montāžā *Qom*/*Fordoo* būvniecībā laikā, kad šā objekta pastāvēšana vēl nebija paziņota atklātībā". Attiecībā uz *F. Mahmoudian* bija norādīts šāds pamatojums: "*Fulmen* direktors".

24 Ar 2010. gada 28. oktobra vēstuli Padome atbildēja uz prasītāju 2010. gada 26. augusta un 14. septembra vēstulēm, norādot, ka pēc veiktās pārskatīšanas tā ir noraidījusi prasītāju lūgumu izslēgt attiecīgi to vārdu, uzvārdu un nosaukumu no Lēmuma 2010/413 II pielikumā un Regulas Nr. 961/2010 VIII pielikumā ietvertā saraksta (turpmāk tekstā – "strīdīgie saraksti"). Tā šajā ziņā precizēja, ka, tā kā lietas materiālos nav jaunu apstākļu, kas attaisnotu izmaiņas Padomes nostājā, uz prasītājiem arī turpmāk ir jāattiecina minētajos tiesību aktos paredzētie ierobežojošie pasākumi. Padome arī norādīja, ka tās lēmums par prasītāju attiecīgi vārda, uzvārda un nosaukuma saglabāšanu strīdīgajos sarakstos nav pamatots ne ar kādiem citiem pierādījumiem, kā vien tiem, kas ir norādīti attiecībā uz šiem sarakstiem sniegtajā pamatojumā.

Process un lietas dalībnieku prasījumi

25 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2010. gada 24. septembrī, prasītāji cēla šīs prasības.

26 Ar dokumentiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2011. gada 17. janvārī, Eiropas Komisija lūdza atļauju iestāties šajās tiesvedībās Padomes atbalstam. Ar 2011. gada 8. marta rīkojumu Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētājs atļāva šo iestāšanos.

27 Ar Vispārējās tiesas ceturtās palātas priekšsēdētāja 2011. gada 15. novembra rīkojumu lietas T-439/10 un T-440/10 mutvārdu procesā un galīgā sprieduma taisīšanai tika apvienotas saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 50. pantu.

28 Tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz mutvārdu jautājumiem, ko Vispārējā tiesa uzdeva 2011. gada 23. novembra tiesas sēdē.

29 Prasības pieteikumos prasītāju prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— atcelt Lēmumu 2010/413 un Īstenošanas regulu Nr. 668/2010 tiktāl, ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītājiem;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

30 Savos replikas rakstos prasītāji ir paplašinājuši savus prasījumus, lūdzot Vispārējai tiesai:

— atcelt Lēmumu 2010/644 un Regulu Nr. 961/2010 tiktāl, ciktāl šie tiesību akti attiecas uz prasītājiem;

— atzīt tiem radītos zaudējumus apstrīdēto aktu pieņemšanas dēļ.

31 Padomes un Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

— noraidīt prasības;

— piespriest prasītājiem atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

32 Savos prasības pieteikumos prasītāji ir izvirzījuši četrus prasības pamatus. Pirmais prasības pamats attiecas uz pienākuma norādīt pamatojumu, prasītāju tiesību uz aizstāvību un to tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu. Otrais prasības pamats attiecas uz kļūdu tiesību piemērošanā, kas ir saistīta ar kompetentas valsts iestādes iepriekšēja lēmuma neesamību. Trešais prasības pamats ir par kļūdu vērtējumā attiecībā uz prasītāju dalību kodolieroču izplatīšanā. Ceturtais prasības pamats attiecas uz finansiālo un morālo kaitējumu, kas prasītājiem radies apstrīdēto aktu pieņemšanas dēļ.

33 Tiesas sēdes laikā prasītāji atteicās no to izvirzītā otrā prasības pamata, par ko tiesas sēdes protokolā tika izdarīts ieraksts.

34 Padome un Komisija apstrīd prasītāju izvirzīto prasības pamatu pamatotību.

35 Pirms uzsākt prasītāju izvirzīto prasības pamatu izskatīšanu, vispirms ir jāizvērtē atsevišķu to izvirzīto prasījumu, pamatu un argumentu pieņemamība.

Par pieņemamību

Par prasības atcelt Lēmumu 2010/644 un Regulu Nr. 961/2010 pieņemamību

36 Kā izriet no šī sprieduma 11. un 12. punkta, kopš prasības pieteikumu iesniegšanas brīža Lēmuma 2010/413 II pielikumā ietvertais saraksts ir ticis aizstāts ar jaunu sarakstu, kas ir ietverts Lēmumā 2010/644, un Regula Nr. 423/2007 ir tikusi atcelta un aizstāta ar Regulu Nr. 961/2010. Prasītāji ir lūguši atļaut pielāgot to sākotnēji izvirzītos prasījumus tādējādi, lai to celtās prasības attiektos uz šo četru tiesību aktu atcelšanu (turpmāk tekstā, visi kopā – "apstrīdētie akti").

37 Šajā ziņā jāatgādina, ka, ja lēmums vai regula, kura tieši un individuāli skar attiecīgo personu, tiesvedības laikā tiek aizstāti ar aktu, kuram ir tāds pats priekšmets, šis akts jāuzskata par jaunu apstākli, kas prasītājam ļauj pielāgot savus prasījumus un izvirzītos pamatus. Ja prasītājam tiktu uzlikts pienākums no jauna iesniegt prasības pieteikumu, tas būtu pretrunā pareizai tiesvedībai un netiktu ievērotas procesuālās ekonomijas prasības. Turklāt būtu netaisnīgi, ja attiecīgā iestāde, lai vērstos pret kritiku, kas ietverta attiecīgajā prasības pieteikumā, kurš Eiropas Savienības tiesā iesniegts par kādu aktu, varētu grozīt apstrīdēto aktu vai aizstāt to ar citu aktu un procesa laikā atsaukties uz šiem grozījumiem vai akta aizstāšanu, nedodot iespēju otram lietas dalībniekam attiecināt savus sākotnējos prasījumus un izvirzītos pamatus uz vēlāk pieņemto aktu vai iesniegt papildu prasījumus un izvirzīt

papildu pamatus (pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2008. gada 23. oktobra spriedumu lietā T-256/07 *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome, Krājums, II-3019. lpp., 46. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Līdz ar to šajā lietā saskaņā ar šo judikatūru ir jāapmierina prasītāju lūgumi un jāuzskata, ka tie mutvārdu procesa pabeigšanas brīdī prasa arī atcelt Lēmumu 2010/644 un Regulu Nr. 961/2010 tiktāl, ciktāl tie attiecas uz prasītājiem, un ir jāatļauj lietas dalībniekiem pārformulēt savus prasījumus, pamatus un argumentus, ņemot vērā šo jauno apstākli, proti, lietas dalībniekiem ir tiesības izvirzīt papildu prasījumus, pamatus un argumentus (pēc analoģijas skat. iepriekš 37. punktā minēto spriedumu lietā *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome, 47. punkts).

Par prasītāju izvirzītā otrā prasījuma un ceturtā prasības pamata pieņemamību

39 Atbilstoši to izvirzītajam otrajam prasījumam prasītāji lūdz Vispārējo tiesu atzīt tiem radītos zaudējumus apstrīdēto aktu pieņemšanas dēļ.

40 Tiesas sēdē prasītāji precizēja, ka to otrais prasījums ir izvirzīts, lai panāktu deklaratīvu nolēmumu, un ka ceturtais prasības pamats ir izvirzīts, lai to pamatotu.

41 Tomēr Savienības tiesvedībā nav tāda tiesiskās aizsardzības līdzekļa, kas ļautu tiesai ieņemt nostāju, balstoties uz vispārīgu paziņojumu vai principu (Vispārējās tiesas 2005. gada 15. decembra spriedums lietā T-33/01 *Infront WM*/Komisija, Krājums, II-5897. lpp., 171. punkts, un Vispārējas tiesas 2008. gada 3. septembra rīkojums lietā T-477/07 *Cofra*/Komisija, Krājumā nav publicēts, 21. punkts). Līdz ar to otrais prasījums un ceturtais prasības pamats ir noraidāmi tiktāl, ciktāl to izskatīšana acīmredzami neietilpst Vispārējās tiesas kompetencē.

Par lietā T-439/10 izvirzītā argumenta, saskaņā ar kuru *Fulmen* neesot bijis iesaistīts *Qom*/*Fordoo* būvniecībā, pieņemamību

42 Lietā T-439/10 Padome un Komisija apgalvo, ka *Fulmen* pirms replikas stadijas nebija konkrēti noliegusi iesaistīšanos *Qom*/*Fordoo* būvniecībā. Līdz ar to tās šajā aspektā izvirzītā argumentācija esot uzskatāma par jaunu pamatu un līdz ar to tā atbilstoši Reglamenta 48. panta 2. punktam esot nepieņemama.

43 Tomēr jāpiebilst, ka sava prasības pieteikuma 3. punktā *Fulmen* ir norādījusi, ka tā "nekad un nekādā veidā nav piedalījusies [..] ar kodolprogrammu vai ballistiskajām raķetēm saistītās darbībās Irānā". Šis formulējums acīmredzami nozīmē, ka *Fulmen* ir apstrīdējusi savu iesaistīšanos *Qom*/*Fordoo* būvniecībā, kas ir vienīgā rīcība, ko tai inkriminē Padome saistībā ar tās dalību attiecīgajās darbībās.

44 Tas pats secinājums ir izdarāms, ņemot vērā prasības pieteikuma 30. un 31. punktu, kuros *Fulmen* ir apstrīdējusi to iemeslu patiesumu un nozīmi, kurus Padome ir izvirzījusi, lai pieņemtu ierobežojošos pasākumus attiecībā uz to. Apgalvotā *Fulmen* iesaistīšanās *Qom*/*Fordoo* būvniecībā ir vienīgais šīs iestādes norādītais iemesls prasītājas iekļaušanai strīdīgajos sarakstos.

45 Šādos apstākļos ir jāatzīst, ka *Fulmen* prasības pieteikumā ir apstrīdējusi tās iesaistīšanās *Qom*/*Fordoo* būvniecībā faktu, kas nozīmē, ka tās šajā aspektā izvirzītā argumentācija nav uzskatāma par jaunu pamatu Reglamenta 48. panta 2. punkta izpratnē.

46 Līdz ar to Padomes un Komisijas izvirzītā iebilde par nepieņemamību ir noraidāma.

Par lietas būtību

Par pirmo prasības pamatu – pienākuma norādīt pamatojumu, prasītāju tiesību uz aizstāvību un to tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu

47 Prasītāji apgalvo, ka apstrīdētie akti – tiktāl, ciktāl tie attiecas uz tiem, – nav pietiekami pamatoti, ka procedūrā, kuras noslēgumā tika pieņemti šie apstrīdētie akti, nav ievērotas to tiesības uz aizstāvību un ka, nepaziņojot prasītājiem par attiecībā uz tiem pastāvošajiem pierādījumiem, Padome ir pārkāpusi arī to tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā. Lietā T-440/10 *F. Mahmoudian* ir arī norādījis, ka sākotnējie akti, pamatojoties uz kuriem tika iesaldēti viņa naudas līdzekļi, nebija viņam paziņoti individuāli.

– Par pienākumu norādīt pamatojumu

48 Pienākuma norādīt nelabvēlīga akta pamatojumu, kā paredzēts LESD 296. panta otrajā daļā un, konkrētāk, šajā lietā – Lēmuma 2010/413 24. panta 3. punktā, Regulas Nr. 423/2007 15. panta 3. punktā un Regulas Nr. 961/2010 36. panta 3. punktā, mērķis ir, pirmkārt, nodrošināt ieinteresētajai personai pietiekamu informāciju, lai noteiktu, vai attiecīgais tiesību akts patiešām ir pamatots vai arī tajā, iespējams, ir pieļauta kļūda, kas ļauj apstrīdēt tā spēkā esamību Savienības tiesā, un, otrkārt, ļaut šai tiesai veikt šī akta tiesiskuma pārbaudi. Šādi noteiktais pienākums norādīt pamatojumu ir būtisks Savienības tiesību princips, no kura var atkāpties tikai imperatīvu apsvērumu dēļ. Tādējādi pamatojums ieinteresētajai personai principā jāpaziņo vienlaikus ar tai nelabvēlīgo tiesību aktu un pamatojuma trūkumu nevar novērst tā, ka ieinteresētā persona par lēmuma pamatojumu uzzina Savienības tiesā notiekošajā procesā (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 2009. gada 14. oktobra spriedumu lietā T-390/08 *Bank Melli Iran*/Padome, Krājums, II-3967. lpp., 80. punkts un tajā minētā judikatūra).

49 Tādējādi, ja vien pret noteiktu apstākļu paziņošanu neiestājas imperatīvi apsvērumi, kas saistīti ar Savienības vai tās dalībvalstu drošību vai to starptautisko attiecību uzturēšanu, Padomei saskaņā ar Regulas Nr. 423/2007 15. panta 3. punktu un Regulas Nr. 961/2010 36. panta 3. punktu ir pienākums attiecīgajai struktūrai, uz kuru attiecas attiecīgi atbilstoši Regulas Nr. 423/2007 15. panta 3. punktam vai Regulas Nr. 961/2010 16. panta 2. punktam pieņemtais pasākums, darīt zināmus īpašos un konkrētos iemeslus, kuru dēļ tā uzskata, ka šis noteikums ir tai piemērojams. Līdz ar to tai ir jāmin faktiskie un tiesiskie apstākļi, no kuriem ir atkarīgs pasākuma juridiskais pamatojums, un apsvērumi, kuru dēļ tā šo pasākumu noteikusi (šajā ziņā skat. iepriekš 48. punktā minēto spriedumu lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 81. punkts un tajā minētā judikatūra).

50 Turklāt pamatojumam ir jābūt atbilstošam attiecīgā akta būtībai un kontekstam, kādā tas ticis pieņemts. Prasība norādīt pamatojumu ir izvērtējama, ievērojot attiecīgās lietas apstākļus, it īpaši attiecīgā akta saturu, izvirzīto pamatu būtību un interesi saņemt skaidrojumus, kas var būt akta adresātiem vai citām personām, kuras tas skar tieši un individuāli. Netiek prasīts, lai pamatojumā tiktu uzskaitīti visi atbilstošie faktiskie un tiesiskie apstākļi, jo jautājums par to, vai akta pamatojums ir pietiekams, ir jānovērtē, ņemot vērā ne tikai tā tekstu, bet arī tā kontekstu, kā arī visu juridisko noteikumu kopumu, kas regulē attiecīgo jomu. It īpaši nelabvēlīgs akts ir pietiekami pamatots, ja tas ir pieņemts attiecīgajai personai zināmos apstākļos un ļauj tai izprast pret to noteiktā pasākuma apmēru (skat. iepriekš 48. punktā minēto spriedumu lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 82. punkts un tajā minētā judikatūra).

51 Šajā lietā no apstrīdēto aktu pamatojuma izriet, pirmkārt, ka ierobežojošie pasākumi uz *Fulmen* ir attiecināti, ņemot vērā tās veikto elektroiekārtu piegādi *Qom*/*Fordoo* būvniecībai, un, otrkārt, ka uz *F. Mahmoudian* tie ir attiecināti kā uz *Fulmen* direktoru.

52 Kaut arī šis pamatojums ir īss, tas tomēr atbilst iepriekš minētajiem judikatūrā attīstītajiem noteikumiem. Prasītāji no šī pamatojuma varēja saprast, kādas darbības tiek inkriminētas *Fulmen*, un apstrīdēt kā šo darbību patiesumu, tā arī to atbilstību. Tāpat arī sniegtais pamatojums ļauj saprast, ka ierobežojošie pasākumi uz *F. Mahmoudian* ir attiecināti, ņemot vērā tā kā *Fulmen* direktora īstenoto ietekmi šajā sabiedrībā.

53 Norādītā pamatojuma pietiekamo raksturu apstiprina arī prasības pieteikumu saturs. Prasītāju argumentācija attiecībā uz to iekļaušanas strīdīgajos sarakstos pamatotību tieši arī attiecas uz *Fulmen* iesaistīšanās *Qom*/*Fordoo* būvniecībā faktu un *F. Mahmoudian* statusu *Fulmen*.

54 Tomēr prasītāji ir izvirzījuši arī divus papildu iebildumus.

55 Pirmkārt, gan *Fulmen*, gan *F. Mahmoudian* apgalvo, ka attiecīgais pamatojums nav balstīts uz pierādījumiem, tādējādi tie nav varējuši novērtēt ne vien attiecībā uz tiem pieņemto pasākumu apjomu, bet arī šo pasākumu pamatotību.

56 Tomēr jautājums par apstrīdēto aktu pamatojumu atšķiras no jautājuma par prasītājiem pārmestās rīcības pierādījumiem, proti, šajos aktos minētajiem faktiem un šo faktu kvalificēšanu par tādiem, kas veido atbalstu kodolieroču izplatīšanai (šajā ziņā skat. 2011. gada 16. novembra spriedumu lietā C-548/09 P *Bank Melli Iran*/Padome, Krājumā nav publicēts, 88. punkts).

57 Līdz ar to jautājums par to, vai apstrīdēto aktu pamatojums ir balstīts uz pierādījumiem, ir būtisks trešā prasības pamata ietvaros, kurš attiecas uz kļūdu vērtējumā saistībā ar prasītāju dalību kodolieroču izplatīšanā. Savukārt šobrīd izskatāmā prasības pamata ietvaros tam nav nozīmes.

58 Otrkārt, *F. Mahmoudian* apgalvo, ka attiecībā uz strīdīgo sarakstu pamatojumā ietvertajiem viņa personas datiem ir pieļautas vairākas kļūdas; it īpaši viņš vairs neesot *Fulmen* direktors.

59 Šajā ziņā saistībā ar *F. Mahmoudian* ir jānodala divi datu veidi.

60 Pirmkārt, runājot par *F. Mahmoudian* personas identitātes datiem, proti, viņa pases datiem un informāciju par naturalizēšanos, tas, ka viņš ir cēlis prasību Vispārējā tiesā, apstiprina, ka viņš ir sapratis, ka uz to ir attiecināmi apstrīdētie akti. Tāpat *F. Mahmoudian* nav norādījis argumentus, ar kuriem varētu pierādīt, ka attiecīgajos datos pieļautās neprecizitātes, kuras Padome turklāt nav apstrīdējusi, būtu apgrūtinājušas apstākļu, kurus attiecībā uz to ir izvirzījusi Padome, izprašanu. Pastāvot šādiem apstākļiem, nav konstatējams pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpums saistībā ar šīm neprecizitātēm.

61 Otrkārt, apstrīdot *Fulmen* direktora statusu, *F. Mahmoudian* apstrīd faktu, ko attiecībā uz viņu ir norādījusi Padome, patiesumu. Tomēr, kā jau konstatēts šī sprieduma 56. punktā, jautājums par apstrīdēto aktu pamatojuma iespējami nepietiekamo raksturu atšķiras no jautājuma par šī pamatojuma pamatotību (šajā ziņā skat. Vispārējās tiesas 1997. gada 7. novembra spriedumu lietā T-84/96 *Cipeke*/Komisija, *Recueil*, II-2081. lpp., 47. punkts), un tādēļ arguments par to, ka *F. Mahmoudian* vairs nav *Fulmen* direktors, šobrīd izskatāmā prasības pamata ietvaros ir neefektīvs.

62 Ņemot vērā iepriekš minēto, iebildums par pienākuma norādīt pamatojumu pārkāpumu ir noraidāms kā daļēji nepamatots un daļēji neefektīvs.

– Par Lēmuma 2010/413 un Īstenošanas regulas Nr. 668/2010 individuālu nepaziņošanu *F. Mahmoudian*

63 *F. Mahmoudian* apgalvo, ka sākotnējie akti, pamatojoties uz kuriem tika iesaldēti viņa naudas līdzekļi, proti, Lēmums 2010/413 un Īstenošanas regula Nr. 668/2010, netika viņam individuāli paziņoti, bet tika vienīgi publicēti *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

64 Šajā ziņā Regulas Nr. 423/2007 – kas bija spēkā Īstenošanas regulas Nr. 668/2010 pieņemšanas brīdī – 15. panta 3. punktā Padomei bija uzlikts pienākums norādīt individuālos un īpašos iemeslus lēmumiem, kas pieņemti saskaņā ar šīs regulas 7. panta 2. punktu, un darīt tos zināmus attiecīgajām personām, vienībām un struktūrām. Analogs noteikums ir ietverts arī Lēmuma 2010/413 24. panta 3. punktā.

65 Kaut arī Padomei Regulas Nr. 423/2007 15. panta 3. punktā paredzētais pienākums principā ir jāizpilda ar individuālas paziņošanas palīdzību, šajā tiesību normā nav paredzēta nekāda precīza forma tiktāl, ciktāl tajā ir minēts vienīgi pienākums "darīt zināmus" ieinteresētajai personai tās iekļaušanas strīdīgajos sarakstos pamatā esošos iemeslus (šajā ziņā skat. iepriekš 56. punktā minēto 2011. gada 16. novembra spriedumu lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 52. un 56. punkts). Tāpat Lēmuma 2010/413 24. panta 3. punktā ir vienīgi paredzēts, ka Padome "paziņo [..] par savu lēmumu".

66 Pastāvot šādiem apstākļiem, būtiski ir, lai tiktu nodrošināta attiecīgo noteikumu lietderīgā iedarbība (pēc analoģijas skat. iepriekš 56. punktā minēto 2011. gada 16. novembra spriedumu lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 56. punkts).

67 Šajā lietā netiek apstrīdēts, ka Lēmums 2010/413 un Īstenošanas regula Nr. 668/2010 nebija individuāli paziņoti *F. Mahmoudian*. Taču lietas dalībnieku starpā nav vienprātības par to, vai Padomei bija zināma *F. Mahmoudian* adrese, un attiecīgā gadījumā, vai tai bija pienākums pašai to noskaidrot.

68 Tomēr jānorāda, ka, neraugoties uz individuālas paziņošanas neesamību, *F. Mahmoudian* ar 2010. gada 26. augustu datētu vēstuli – tātad noteiktajā termiņā – bija iespēja nosūtīt savus apsvērumus par ierobežojošajiem pasākumiem, kurus attiecībā uz to bija pieņēmusi Padome. Tāpat viņš paredzētajā termiņā ir cēlis prasību Vispārējā tiesā, lūdzot atcelt Lēmumu 2010/413 un Īstenošanas regulu Nr. 668/2010. Turklāt viņš nav norādījis konkrētus argumentus, lai pierādītu, ka attiecīgo aktu individuālas nepaziņošanas dēļ administratīvajā procedūrā vai Vispārējā tiesā tika apgrūtināta viņa aizstāvība attiecībā pret Padomi.

69 Šādos apstākļos ir jākonstatē, ka, neatkarīgi no tā, vai Padomei bija zināma *F. Mahmoudian* adrese vai arī tai bija pienākums to noskaidrot, Lēmuma 2010/413 24. panta 3. punktā un Regulas Nr. 423/2007 15. panta 3. punktā paredzētā pienākuma neievērošana nav liegusi viņam iespēju uzzināt individuālos un īpašos iemeslus, kas ir bijuši viņam piemēroto ierobežojošo pasākumu pieņemšanas pamatā. Tādējādi Lēmuma 2010/413 un Īstenošanas regulas Nr. 668/2010 individuāla nepaziņošana *F. Mahmoudian* šajā lietā nevar būt pamats šo aktu atcelšanai.

70 Līdz ar to *F. Mahmoudian* argumentācija par šo aspektu ir noraidāma kā neefektīva.

– Par tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu

71 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tiesību uz aizstāvību, tostarp tiesību tikt uzklausītam, ievērošana visos procesos, kuri uzsākti pret struktūru un kuru dēļ var tikt pieņemts tai nelabvēlīgs akts, ir Savienības tiesību pamatprincips un tas ir jānodrošina, pat ja nav attiecīgās procedūras tiesiskā regulējuma (iepriekš 48. punktā minētais 2009. gada 14. oktobra spriedums lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 91. punkts).

72 Tiesību uz aizstāvību ievērošanas princips prasa, pirmkārt, lai pārkāpumu pamatojošie pierādījumi, ar kuriem pamatots attiecīgajai struktūrai nelabvēlīgais lēmums, tai iespēju robežās tiktu paziņoti. Otrkārt, tai ir jābūt iespējai lietderīgi paust savu viedokli par šiem pierādījumiem (pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2006. gada 12. decembra spriedumu lietā T-228/02 *Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran*/Padome, Krājums, II-4665. lpp., turpmāk tekstā – "spriedums lietā *OMPI*", 93. punkts).

73 Vispirms – Padome un Komisija apstrīd tiesību uz aizstāvību ievērošanas principa piemērojamību šajā lietā. Atsaucoties uz Vispārējās tiesas 2010. gada 19. maija spriedumu lietā T-181/08 *Tay Za*/Padome (Krājums, II-1965. lpp., 121.–123. punkts), tās norāda, ka ierobežojošie pasākumi uz prasītājiem nav attiecināti to pašu veiktās darbības dēļ, bet gan, ievērojot to piederību vispārīgai personu un vienību kategorijai. Līdz ar to attiecībā uz prasītājiem neesot tikusi uzsākta ierobežojošo pasākumu pieņemšanas procedūra šī sprieduma 71. punktā minētās judikatūras izpratnē un tādēļ tie neesot varējuši izmantot tiesības uz aizstāvību vai ir varējuši tās izmantot tikai ierobežotā apmērā.

74 Šādai argumentācijai nav iespējams piekrist.

75 Pirmkārt, no apstrīdēto aktu pamatojuma izriet, ka ierobežojošo pasākumu pieņemšana attiecībā uz prasītājiem bija pamatota ar *Fulmen* varbūtējo iesaistīšanos *Qom*/*Fordoo* būvniecībā un ar *F. Mahmoudian* ietekmi *Fulmen*. Līdz ar to, pretēji lietai, kurā tika taisīts iepriekš 73. punktā minētais spriedums lietā *Tay Za*/Padome, ierobežojošie pasākumi uz prasītājiem ir attiecināti tādēļ, ka ir ticis uzskatīts, ka tie paši ir bijuši saistīti ar kodolieroču izplatīšanu, un nevis, ņemot vērā to piederību vispārīgai, ar Irānas Islāma Republiku saistītai personu un vienību kategorijai.

76 Tādēļ iepriekš 73. punktā minētā sprieduma lietā *Tay Za*/Padome 121.–123. punkts nav attiecināmi uz šo lietu.

77 Otrkārt, Lēmuma 2010/413 24. panta 3. un 4. punktā, Regulas Nr. 423/2007 15. panta 3. punktā un Regulas Nr. 961/2010 36. panta 3. un 4. punktā katrā ziņā ir paredzēti noteikumi, kas nodrošina to vienību tiesības uz aizstāvību, attiecībā uz kurām atbilstoši šiem tiesību aktiem ir pieņemti ierobežojoši pasākumi. Šo tiesību ievērošana ir Savienības tiesas veicamās pārbaudes priekšmets (iepriekš 48. punktā minētais 2009. gada 14. oktobra spriedums lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 37. punkts).

78 Pastāvot šādiem apstākļiem, ir jāsecina, ka prasītāji šajā lietā var atsaukties uz tiesību uz aizstāvību ievērošanas principu.

79 Šajā ziņā prasītāji ir norādījuši, ka, pieņemot Lēmumu 2010/413 un Īstenošanas regulu Nr. 668/2010, Padome nav tiem paziņojusi par pārkāpumu pamatojošajiem pierādījumiem un nav tiem devusi iespēju lietderīgi paust savu viedokli par tiem.

80 Saskaņā ar judikatūru sākotnējā akta, ar kuru tiek iesaldēti kādas vienības naudas līdzekļi, gadījumā par pārkāpumu pamatojošajiem pierādījumiem ir jāpaziņo vai nu vienlaikus ar attiecīgā akta pieņemšanu vai iespējami ātrāk pēc tā pieņemšanas. Pēc attiecīgās vienības pieprasījuma tai ir arī tiesības pēc akta pieņemšanas paust savu viedokli par šiem pierādījumiem (šajā ziņā pēc analoģijas skat. Tiesas 2008. gada 3. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-402/05 P un C-415/05 P *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, Krājums, I-6351. lpp., 342. punkts, un iepriekš 72. punktā minēto spriedumu lietā *OMPI*, 137. punkts).

81 Šajā lietā sākotnējie akti, ar kuriem tika iesaldēti prasītāju naudas līdzekļi, proti Lēmums 2010/413 un Īstenošanas regula Nr. 668/2010, tika individuāli paziņoti *Fulmen* 2010. gada 28. jūlijā. Saistībā ar *F. Mahmoudian* no šī sprieduma 67.–69. punkta izriet, ka attiecīgo aktu individuāla nepaziņošana nav liegusi viņam uzzināt attiecībā pret viņu veikto ierobežojošo pasākumu pamatā esošos individuālos un īpašos iemeslus, kas nozīmē, ka šis apstāklis nav ietekmējis viņa tiesības uz aizstāvību.

82 Attiecībā uz pārkāpumu pamatojošo pierādījumu paziņošanas saturu prasītāji norāda, ka, neraugoties uz to 2010. gada 26. augusta un 14. septembra vēstulēs paustajiem lūgumiem, Padome nav tiem paziņojusi pierādījumus, un it īpaši dokumentus, pamatojoties uz kuriem tā ir pieņēmusi ierobežojošos pasākumus attiecībā uz tiem.

83 Šajā ziņā Padome savās atbildēs uz iepriekš minētajām vēstulēm ir norādījusi, ka tās lietas materiālos nebija ietverti citi pierādījumi, kā vien apstrīdētajos aktos norādītie.

84 Pretēji prasītāju apgalvotajam – šī norāde nav uzskatāma par to tiesību uz aizstāvību pārkāpumu. Padome nav apgrūtinājusi prasītāju aizstāvības iespējas, noslēpjot tādu pierādījumu esamību vai saturu, ar kuriem bija pamatoti tās apgalvojumi. Tieši pretēji – atzīstot, ka tās lietas materiālos nav ietverts neviens atbilstošs papildu pierādījums, tā ļāva prasītājiem atsaukties uz šo apstākli, ko tie arī ir izdarījuši sava trešā prasības pamata ietvaros.

85 Attiecībā uz prasītāju tiesībām pienācīgi paust savu viedokli ir jākonstatē, ka pēc to sākotnējo aktu pieņemšanas, pamatojoties uz kuriem 2010. gada 26. jūlijā tika iesaldēti prasītāju naudas līdzekļi, prasītāji nosūtīja Padomei 2010. gada 26. augusta un 14. septembra vēstules, kurās tie izklāstīja savus argumentus un lūdza atcelt attiecībā pret tiem pieņemtos ierobežojošos pasākumus. Padome uz šīm vēstulēm atbildēja 2010. gada 28. oktobrī. Līdz ar to nav konstatējams prasītāju tiesību pienācīgi paust savu viedokli pārkāpums.

86 Pastāvot šādiem apstākļiem, iebildums par prasītāju tiesību uz aizstāvību pārkāpumu ir noraidāms ka nepamatots.

– Par tiesībām uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā

87 Efektīvas tiesību aizsardzības tiesā princips ir vispārējs Savienības tiesību princips, kas izriet no visām dalībvalstīm kopējām konstitucionālajām tradīcijām, un ir noteikts Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. un 13. pantā, kā arī Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (OV 2007, C 303, 1. lpp.) 47. pantā. Pārbaudes tiesā efektivitāte nozīmē, ka attiecīgajai Savienības iestādei ir jāpaziņo ierobežojošā pasākuma pamatojums attiecīgajai struktūrai cik ātri vien iespējams – vai nu brīdī, kad ir nolemts pieņemt šādu pasākumu, vai vismaz pēc iespējas ātrāk pēc šīs pieņemšanas, lai attiecīgā struktūra paredzētajā termiņā varētu izmantot savas pārsūdzības tiesības. Šī pienākuma norādīt pamatojumu ievērošana ir nepieciešama gan lai ierobežojošo pasākumu adresātiem ļautu pēc iespējas labāk aizstāvēt savas tiesības un, zinot visus apstākļus, nolemt, vai ir derīgi vērsties Savienības tiesā, gan lai ļautu tiesai pilnībā pārbaudīt attiecīgā akta tiesiskumu, kas ir tās uzdevums (šajā ziņā un pēc analoģijas skat. iepriekš 80. punktā minēto spriedumu apvienotajās lietās *Kadi* un *Al Barakaat International Foundation*/Padome un Komisija, 335.–337. punkts un tajos minētā judikatūra).

88 Šajā lietā no šī sprieduma 51.–62. punkta vispirms izriet, ka apstrīdēto aktu gadījumā bija sniegta pietiekami precīza informācija par prasītājiem piemēroto ierobežojošo pasākumu pieņemšanas iemesliem.

89 Turklāt par šiem pašiem iemesliem tika individuāli paziņots *Fulmen*. Attiecībā uz *F. Mahmoudian* no šī sprieduma 67.–69. punkta izriet, ka Lēmuma 2010/413 un Īstenošanas regulas Nr. 668/2010 individuāla nepaziņošana nav ietekmējusi tā procesuālās tiesības, tostarp tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā.

90 Visbeidzot Vispārējai tiesai ir iespēja pilnībā veikt apstrīdēto aktu tiesiskuma pārbaudi.

91 Pastāvot šādiem apstākļiem, iebildums par prasītāju tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā pārkāpumu ir noraidāms kā nepamatots.

92 Ņemot vērā iepriekš minēto, pirmais prasības pamats ir jānoraida.

Par trešo prasības pamatu – kļūdu vērtējumā attiecībā uz prasītāju dalību kodolieroču izplatīšanā

93 Izvirzot savu trešo prasības pamatu, prasītāji norāda, ka Padome ir pieļāvusi kļūdu vērtējumā, secinot, ka prasītāji ir snieguši atbalstu kodolieroču izplatīšanai.

94 Prasītāji ir norādījuši divus argumentus savas nostājas pamatošanai. Ar pirmo no šiem argumentiem, kas ir izvirzīts abās lietās, prasītāji apstrīd *Fulmen* iesaistīšanos *Qom*/*Fordoo* būvniecībā un apgalvo, ka Padome nav pierādījusi savus šajā aspektā izvirzītos apgalvojumus.

95 Padome apgalvo, ka *Fulmen* ir bijusi iesaistīta elektroiekārtu montāžā *Qom*/*Fordoo* būvniecībā. Tiesas sēdē Padome ir papildus norādījusi, ka no tās nevar prasīt, lai tā iesniegtu šo apgalvojumu apstiprinošus pierādījumus. Padome uzskata, ka Savienības tiesai ir tikai jāveic pārbaude par to, vai ierobežojošo

pasākumu pieņemšanas pamatojumam izvirzītie iemesli ir "ticami". Tā tas esot arī šajā lietā, ņemot vērā to, ka *Fulmen* ir sabiedrība, kura jau ilgstoši darbojas Irānas elektroiekārtu tirgū un kurai ir ievērojams darbinieku skaits.

96 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka akta, pamatojoties uz kuru attiecībā pret kādu vienību ir tikuši pieņemti ierobežojoši pasākumi, tiesiskuma pārbaude attiecas uz tā pamatojumam minēto faktu un apstākļu pārbaudi tāpat kā uz pierādījumu un informācijas, uz kuru šis vērtējums balstīts, pārbaudi. Apstrīdēšanas gadījumā Padomei ir jāiesniedz attiecīgie pierādījumi, lai Savienības tiesa varētu tos izvērtēt (šajā ziņā skat. iepriekš 48. punktā minēto 2009. gada 14. oktobra spriedumu lietā *Bank Melli Iran*/Padome, 37. un 107. punkts).

97 Līdz ar to pretēji tam, ko ir apgalvojusi Padome, šajā lietā veicamā tiesiskuma pārbaude nav tikai par izvirzīto iemeslu abstraktās "ticamības" izvērtējumu, bet tai ir jāietver arī jautājums par to, vai tie juridiski pietiekami ir pamatoti ar konkrētiem pierādījumiem un informāciju.

98 Padome nevar arī apgalvot, ka tai šādi pierādījumi nav jāsniedz.

99 Šajā ziņā, pirmkārt, Padome apgalvo, ka prasītājiem piemērotie ierobežojošie pasākumi ir pieņemti, pamatojoties uz kādas dalībvalsts priekšlikumu atbilstoši Lēmuma 2010/413 23. panta 2. punktā paredzētajai procedūrai. Tomēr šis apstāklis nekādi neietekmē to, ka apstrīdētie akti ir Padomes pieņemti akti, kurai līdz ar to ir jānodrošina, lai to pieņemšana būtu pamatota, attiecīgā gadījumā lūdzot attiecīgajai dalībvalstij iesniegt tai šim mērķim nepieciešamos pierādījumus un informāciju.

100 Otrkārt, Padome nevar atsaukties uz to, ka attiecīgie pierādījumi ir iegūti no konfidenciāliem avotiem un tādēļ nevar tikt izpausti. Kaut arī šis apstāklis, iespējams, varētu pamatot attiecībā uz šo pierādījumu paziņošanu prasītājiem vai to advokātiem noteiktos ierobežojumus, tomēr, ņemot vērā tiesas pārbaudes būtisko nozīmi ierobežojošo pasākumu pieņemšanā, Savienības tiesai ir jābūt pilnvarām pārbaudīt šādu pasākumu tiesiskumu un pamatotību, un nevar celt iebildumus saistībā ar Padomes izmantoto pierādījumu un informācijas noslēpumu vai konfidencialitāti (pēc analoģijas skat. iepriekš 72. punktā minēto spriedumu lietā *OMPI*, 155. punkts). Turklāt Padomei nav tiesību pamatot aktu, ar kuru tiek pieņemti ierobežojoši pasākumi, ar kādas dalībvalsts nosūtīto informāciju vai pierādījumiem, kuri iekļauti lietas materiālos, ja šī dalībvalsts nevēlas atļaut šīs informācijas paziņošanu Savienības tiesai, kuras uzdevums ir pārbaudīt šī lēmuma tiesiskumu (pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2008. gada 4. decembra spriedumu lietā T-284/08 *People's Mojahedin Organization of Iran*/Padome, Krājums, II-3487. lpp., 73. punkts).

101 Treškārt, Padome kļūdaini apgalvo, ka tai nevar prasīt iesniegt pierādījumus par kādas vienības dalību kodolieroču izplatīšanā, ņemot vērā attiecīgās darbības prettiesisko raksturu. Pirmām kārtām, tas vien, ka tiek ierosināta ierobežojošo pasākumu pieņemšana atbilstoši Lēmuma 2010/413 23. panta 2. punktam, paredz, ka attiecīgā gadījumā konkrētās dalībvalsts vai Savienības Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos rīcībā ir pierādījumi vai informācija, kas, toprāt, pierāda, ka attiecīgā vienība ir iesaistīta kodolieroču izplatīšanā. Otrām kārtām, Padomei varbūtēji radušās grūtības, mēģinot pierādīt šo dalību, attiecīgā gadījumā var ietekmēt no tās prasīto pierādījumu apjomu. Šo grūtību dēļ tā turpretī nevar tikt pilnībā atbrīvota no tai pastāvošā pierādīšanas pienākuma.

102 Saistībā ar šī gadījuma novērtēšanu Padome nav iesniegusi nekādus pierādījumus vai informāciju, kas pamatotu apstrīdētajos aktos norādīto iemeslu. Kā tā pati ir atzinusi, tā ir balstījusies vienīgi uz ne ar ko nepamatotiem apgalvojumiem par to, ka *Fulmen* ir veikusi elektroiekārtu montāžu *Qom*/*Fordoo* būvniecībā laikā, kad šā objekta pastāvēšana vēl nebija paziņota atklātībā.

103 Pastāvot šādiem apstākļiem, ir jākonstatē, ka Padome nav pierādījusi, ka *Fulmen* bija iesaistīta *Qom*/*Fordoo* būvniecībā, un līdz ar to ir jāapmierina trešais prasības pamats, neizvērtējot otro argumentu, kuru lietā T-440/10 ir izvirzījis *F. Mahmoudian* attiecībā uz viņa statusu *Fulmen*.

104 Tā kā Padome apstrīdētajos aktos nav norādījusi citus apstākļus, kas pamatotu attiecībā uz *Fulmen* un *F. Mahmoudian* pieņemtos ierobežojošos pasākumus, šie akti ir jāatceļ tiktāl, ciktāl tie attiecas uz prasītājiem.

105 Attiecībā uz apstrīdēto aktu atcelšanas iedarbību laikā vispirms ir jānorāda, ka Īstenošanas regula Nr. 668/2010, ar kuru tika izdarīti grozījumi attiecībā uz Regulas Nr. 423/2007 V pielikumu, vairs nerada tiesiskās sekas pēc šīs pēdējās minētās regulas atcelšanas, kas ir veikta ar Regulu Nr. 961/2010.

106 Turklāt saistībā ar Regulu Nr. 961/2010 ir jāatgādina, ka saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas Statūtu 60. panta otro daļu, atkāpjoties no LESD 280. panta, Vispārējās tiesas nolēmumi, kas pasludina regulas par spēkā neesošām, tomēr stājas spēkā tikai pēc tam, kad beidzies šo Statūtu 56. panta pirmajā daļā minētais termiņš, vai, ja šajā termiņā iesniegta apelācija, tad pēc tam, kad apelācija noraidīta. Padomes rīcībā tātad ir vismaz divu mēnešu laikposms, kuram, pamatojoties uz apsvērumiem par attālumu, ir jāpieskaita 10 dienas, sākot no šī sprieduma paziņošanas, lai novērstu konstatētos pārkāpumus, nepieciešamības gadījumā pieņemot jaunus ierobežojošus pasākumus attiecībā pret prasītājiem. Šajā lietā nešķiet, ka būtu pietiekami liels risks, ka varētu rasties nopietns un neatgriezenisks kaitējums ierobežojošo pasākumu, kas ir paredzēti Regulā Nr. 961/2010, efektivitātei, ņemot vērā šo pasākumu ievērojamās sekas uz prasītāju tiesībām un brīvībām, lai būtu pamatota minētās regulas seku atstāšana spēkā laikposmā, kas pārsniedz Tiesas Statūtu 60. panta otrajā daļā noteikto laikposmu (pēc analoģijas skat. Vispārējās tiesas 2011. gada 16. septembra spriedumu lietā T-316/11 *Kadio Morokro*/Padome, Krājumā nav publicēts, 38. punkts).

107 Visbeidzot attiecībā uz Lēmuma 2010/413, kurā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 2010/644, atcelšanas iedarbību laikā ir jāatgādina, ka saskaņā ar LESD 264. panta otro daļu Vispārējā tiesa, pasludinot tiesību aktu par spēkā neesošu, ja uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no šā tiesību akta sekām jāuzskata par galīgām. Šajā gadījumā atšķirība starp datumiem, kad stājas spēkā Regulas Nr. 961/2010 atcelšana un Lēmuma 2010/413, kurā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 2010/644, atcelšana, varētu izraisīt nopietnu tiesiskās drošības apdraudējumu, tā kā šajos abos aktos attiecībā uz prasītājiem ir noteikti identiski pasākumi. Lēmuma 2010/413, kurā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 2010/644, radītās sekas līdz ar to ir atstājamas spēkā attiecībā uz prasītājiem līdz brīdim, kad stāsies spēkā Regulas Nr. 961/2010 atcelšana (pēc analoģijas skat. iepriekš 106. punktā minēto spriedumu lietā *Kadio Morokro*/Padome, 39. punkts).

Par tiesāšanās izdevumiem

108 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Padomei spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar prasītāju prasījumiem.

109 Atbilstoši šā paša Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai iestādes, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Līdz ar to Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

1) atcelt – tiktāl, ciktāl tas attiecas uz *Fulmen* un *Fereydoun Mahmoudian:*

— Padomes 2010. gada 26. jūlija Lēmumu 2010/413/KĀDP, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Kopējo nostāju 2007/140/KĀDP;

— Padomes 2010. gada 26. jūlija Īstenošanas regulu (ES) Nr. 668/2010, ar ko īsteno 7. panta 2. punktu Regulā (EK) Nr. 423/2007 par ierobežojošiem pasākumiem pret Irānu;

— Padomes 2010. gada 25. oktobra Lēmumu 2010/644/KĀDP, ar kuru groza Lēmumu 2010/413/KĀDP;

— Padomes 2010. gada 25. oktobra Regulu (ES) Nr. 961/2010, ar ko paredz ierobežojošus pasākumus pret Irānu un atceļ Regulu (EK) Nr. 423/2007;

2) Lēmuma 2010/413, kurā grozījumi izdarīti ar Lēmumu 2010/644, radītās sekas atstāt spēkā attiecībā uz *Fulmen* un *F. Mahmoudian* līdz brīdim, kad stāsies spēkā Regulas Nr. 961/2010 atcelšana;

3) pārējā daļā prasību noraidīt;

4) Eiropas Savienības Padome sedz savus, kā arī atlīdzina *Fulmen* un *F. Mahmoudian* tiesāšanās izdevumus;

5) Eiropas Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Pelikánová Jürimäe Van der Woude

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2012. gada 21. martā.

[Paraksti]